

depilan

ידיפילן
להורדת
שערות
ידיפילן
בעל
הריח
הנעים
מוריד
בנקל
שיער
מיותר
סבלי
לגרות
את העור.
ידיפילן

vitamol

פעולתם הנועזת של אנשי השירותים החשאיים בישראל — ברב-המכר החדש:

ש. ב. וציד המרגלים בישראל

המחיר: 5 ל"י
להשיג בחנויות הספרים ובקניונים

לאשה בהריון

המתנה הנאה ביותר — ספרו של

פרופסור יוסף אשרמן

„לקראת אמהות“

לחשיג בכל חנויות הספרים

מרכז עדשות מגע CONTACT LENS CENTER

„גרזובסקי — אישון לנפ“
תל-אביב, רחוב שניאור 5 (פינת רח) פינסקר 20, ליד מוגרבי, מול מגרש חניה) טל. 55029
שעות קבלה 9-17
נשמח לשלוח חוברת הסברה לפי בקשה.

במדינה

גם אמריקה היא ארץ-ישראל

התנועה למען ארץ-ישראל השלימה יכר לה להוסיף שטח חדש לרשימת השטחים שעדיין צריך לשחרר: בראזיל. גילויים ארכיאולוגיים מיוחדים במינם, שפורסמו לאחרונה, מוכיחים כי אלפים שנה לפני גילוי-אמריקה, כבר גילו הפיניקים — שהיו אז בעלי מעמד של השבט הימי של ישראל — את בראזיל.

העדות הראשונה לקשר קדום זה התגלה תה כבר לפני כמאה שנה, כאשר עבד בראזיל זילאי מצא, בשנת 1872, אבן ועליה כתובת בשפה הפיניקית שמילותיה פוענחו כך: „אנחנו בני כענן מצידון, עיר-המלך...“

מאחר שהמדענים פיענחו רק את הכתובת במלבי לראות את האבן המקורית, לא התייחס איש לגילוי זה כרצינות — כיוון שאיש לא תיאר לעצמו כיצד יכלו הפיניקים להגיע עד בראזיל הרחוקה.

ארכיאולוגיה תתי-מימית. ההודמ נות לאשר גילוי זה באה מייד לאחר מלחמת-שתי-הימים. זה קרה כשהחוקר בר-הסמכא ביותר לתרבות הפיניקית כיום — פרופסור הרצל כורש גורדון, מאוניברסיטת ברנדס שבבוסטון — הגיע לארץ, כדי ל-אמת תיאוריה שניקרה במחוז.

בעזרת האגודה לארכיאולוגיה תתי-מימית בישראל הוא יצא למסע-חקירות באי-האל-מוגים גיורת אל-פרעון, מדרום-אילת — אשר עבר, לאחר מלחמת-שתי-הימים ל-שליטה ישראלית. בעזרתו של הארכיאולוג וההיסטוריון הישראלי, אלישע לינדר, איש קיבוץ מעגן-מיכאל, ואחד מראשי האגודה לארכיאולוגיה תתי-מימית, ערך גורדון מחקר מקיף מתחת לפני המים בקירבת האי.

הוא גילה שם מימצאים ארכיאולוגיים מוכיחים ברורות, כי בתקופת מלכות-שלמה, במאה השביעית לפני הספירה הנוצרית, היה קיים באי נמל פיניקי, ששירת את עיר-הנמל הישראלית בעציון-גבר — היא אילת. יש לזכור את מעמדם של הפיניקים, כי אותה תקופה, שבת יורדי-הים, שמוצאו מצור וצידון, היה למעשה השבט הימי של ישראל שניהל את הסחר הימי שלה עם הארצות שמעבר-למים.

הפיניקים, שהקימו אז מושבות בקרת-חדשה שבאפריקה הצפונית, הגיעו לעציון-גבר ולאז שלידה אחרי שהקיפו את כל יבשת-אפריקה. שרידי אוניות פיניקיות ש-נמצאו בספרד מוכיחים, כי הסחר הישראלי באמצעות ספינות הפיניקים סבב את כל אפריקה. נראה שבאחד ממסעותיהם מסביב ליבשת השחורה, נלכדו האוניות הפיניקיות על-ידי סערה עזה, שגרפה אותם עד לזרם-קו המשווה הדרומי — משם נסחפו דרך האוקיינוס האטלנטי אל חופי-בראזיל.

בראזילאים דוברי פיניקית. מסתבר, שהאבן ועליה האותיות הפיניקיות הפכו למעין גלע-לאותו מסע: במחקריו האחרים גילה הפרופסור כורש גורדון, כי בשפת העתיקות של הציביליזאציות הקדומות של דרום-אמריקה ניכרת השפעה מר-חבית. הוא הצליח להוכיח שהגיב הפיניקי, בו נכתבה הכתובת על האבן הבראזילאית לא היתה יכולה להיות ידועה לבן המאה ה-19 — כך שלא ייתכן שהכתובת זו ייפיה על-ידי מישהו.

ארץ-ישראל

להקת הפדראציה

גורמים קיצוניים בגדה, מוסיפים להת-סיס את האוכלוסייה, לתבוע שלא תשתף פעולה עם הישראלים: אך חלק נכבד מאוד מתושבי הגדה וירושלים המיוזמת כבר השתלבו בהצלחה במרחב הישראלי. דוגמה מעניינת היא להקת-גבתון. יחזקאל גבתון עולה מעיראק המתגורר בדמת-השרון, ואשר אנשי-להקתו הם, בחלקם, בני-עדות-המיוזמת ובחלקם — תושבי-הגדה. **דני ישראל והירדנים.** מזה שמו-נה חודשים מופיעה הלהקה, בצינעה אך

בהצלחה, ברחבי המדינה והשטחים הכ-בושים. ביום שבהרצליה — כשהכוכבת, זמרת ירדנית-לשעבר בשם עחאסיף מחזיקה ב-ידה את דגל-המדינה ושרה בערבית שיר הנושא את השם אחות בכורה בת עשרים. עוואסיף, הנאה והצעירה (24) היא גם אם לארבעה ילדים וילדות רמאללה. היא ובעלה, המלווה אותה, לא רואים כל פגם בהופעה הבתוכנית: „להיפך“, אומר ה-בעל, „איפה שהיא הולכת יכולים הכבוד והאמנות לעזור יחדיו.“

עם הלהקה מופיע הזמר מוחמד בלאן, יליד ירושלים המיוזמת בן 30, השר שירי אחווה ושלוש; שוקרי עיאה, השר משירי פאריד אל-עטראש; והמנחה מוסא חאלל, יליד מצרים שעלה לירדן ב-1950 ואשר לו שמונה ילדים.

„מה לי ולמזלחה?“ „מטרטנו אינה עשיית רוחים“, אומר מנהל-הלהקה ה-יהודי, יחזקאל גבתון. „אנו רוצים להפיץ את השלום באמצעות השירה.“ וכדי להמחיש זאת, חיברו חברי-הלהקה את שיר הפדראציה, אותו הם שרים בגדה ובישראל כאחד, והאומר, בין השאר: „מה לי ולמזלחה? / מאור השלום הנור-צץ / ישיב את הארץ לאחדותה / אחדות פדראלית ושלמה.“

דיעות הזהות האבודה

מיכאל זלצר חי את ארבע השנים בהן פעל בישראל — חיים חצויים: כספרדי-בחירה בעל-שם אשכנזי; כבן אסיה שנוגד בהוורו — שקנה לעצמו את ערכי התרבות

רקדנית עוואסיף
מה לי ולמזלחה?

האירופית, דווקא במיכללת אוכספורד שב-בריטניה; וכאיש שוחר-צדק שתבע תגובות אלימות ומהפכניות מצד הספרדים נגד „משעבדיהם האשכנזים.“

ארבע שנים פעל הצעיר הזועם למען ה-עדה הספרדית בישראל, במיסגרת כל מיני תנועות-נפול קיקיוניות. אחר-כך ארז את מוודותיו, את כתבי-היד הרכיבים שלו, הכי טובים אנגלית — ונסע להשתקע בארה-ב. **„אנטי-שמיות יהודית.“** מסתבר שהמחקר מישראל לא הקהה את חוד-מח-שבתו של הצעיר הלוחם. השבוע, הגיעו ארצה ביקורות על ספרו של זלצר, המדי-נה היהודית שפכה לארית, אשר ראה אור לפני כחצי שנה בניו-יורק, בהוצאת הכוכב השחור. טוען זלצר:

● ישראל היא תולדה של „אנטי-שמיות יהודית, המנסה ליצור מחדש את העם ה-יהודי בדמות מדכאיו האריים.“
● בעוד שבגולה פעלו סביב היהודים כוחות צנטריפוגאליים, שגיבשו את כל ה-יהודים ליחידה אחת, פועלים בישראל כו-חות צנטריפוגאליים — המפורדים מהות-זו לרסיסים.

(המשך בעמוד 20)

הרומאן הסרגי של עליזה

בן

יום ראשון, בשעה 11 בבוקר, הופיעו ניסים עזיקרי ואשתו עליזה ברבנות בתל-אביב. „אתם בטוחים שאתם רוצים להתגרש?“ שלא הרבי, הם היו בטוחים. „האם יש איוושהי סיבה מיוחדת לבקשת-הגירושין?“ שאל את הזוג, בגידה, התאב-זרות?

„לא“, ענו בני-הזוג. „שום סיבה מיוחדת.“ אך לו טרם הרבי והעז להסתכל בגיפה של המתגרשת, היה נוכח לדעת שהיא נמצאת בחודש השביעי להריונה — ואז בוודאי היה מסיק מכך שהיא עומדת ללדת — אך לא את ילדו של בעלה. ובוודאי גם לא היה טועה.

★ ★ ★

עוד חודשים תלד עליזה, לבדה, בכירה בת שלושה חודשים שרכשה לא מומן, את ילדו של אהובה אריס סאן. „לא איכפת לי, אני לא צריכה אף אחד“, היא אומרת באומץ-לב, ולא נותנת אפילו לשמך ממה שעבר עליה להתגלות בקולה, או בפניה.

לעליזה לא היו אף פעם חיים קלים. בגיל שנתיים נטש אביה את אמה, והמלים הראשונות שלמדה לשמוע ולהבין היו קשות מאוד: כי יצאו מפיה של אם עייפה וממורמרת, שהאשימה במצבה הנושא את אבי הילדה, יחו עם כל יתרי-הגברים.

כשהיא היתה בת חמש נשרפה אמה לנגד עיניה. בכושך שנה וחצי לאחר מכן לא דיברה עליזה אף מילה.

מאז מות אמה היא גם חיה בבתי-יתומים, בחיילדים וקבוצים, כשזיכרונות-הילדות פוקדים אותה שוב ושוב — בסיוסי הלילה הנוראים שלה.

ואם לאחר כל זה היא הגיעה, כמו כל בחורה רגילה ונורמאלית, לצבא — סימן שהיתה באמת חזקה.

ואכן עליזה היא אשה חזקה: לאחר שעברה בהצלחה את המבחנים הפסיכוכיניים, הגיעה לקורס מזכירות וממש למשרדו של חיים בר-לב, שהיה אז מספק גייסות-השיריון, ולו שמשכה כמזכירה.

כבר אז היה לה שיער שחור וחלק, עיניים עצובות, פנים יפות, וקול ערב להפליא. כל זה הביא אותה ללהקת-השיריון; ולבעלה — ניסים עזיקרי. היא גמרה שירותה בצבא, התחתנה עם ניסים, וילדה לו בת. הם היו מאושרים ומאוהבים. היא החלה להופיע ברביעיית הבנות של חיפה, ובמחזמר נאסרא-אידן. הת-חילו לשמוע את קולה בראדיו, על גבי תקליטים, ובהופעות שונות. אותה עת זתחיל גם ניסים להתפרסם, כשחקן מוכשר ומבטיח של הבימה.

ניראה היה שהעבר שלה חלף לגמרי, שהעתידי עומד להיות טוב יותר. ואז, לפני שנתיים וחצי, כשבטם של עליזה וניסים עזיקרי היתה בת שנה וחצי, היא פגשה את אריס סאן. מספרים שהיא היתה אחת האהבות הגדו-לות של חייה. „היא כישפה אותה“, אמרו ידידיו. „הוא מסורף אחריה. זה אבוד. הפעם הוא יהיה מוכרח לעזוב את אשתו.“ כל האהבה הזאת השפיעה על הזמרת הצעירה, שעמדה בתחילת הקאריירה שלה, ובסוף תקופה ארוכה וקשה של נעורים. בייחוד מאחר שבעזרת אריס, החלה מת-פרסמת כזמרת עממית ממדרגה ראשונה, לה מחבר אריס הגדול מגנינות. הם נהגו להיפגש, לבלות ביחד, להופיע ביחד. היא שרה איתו במערון שלו, ב-אקרופול. הוא עזר לה להוציא תקליטים, לקח אותה איתו לכל מקום שהלך — ועליזה היתה בטוחה שאהבה זו תהיה ארוכה.

★ ★ ★

הוא יתגרש מאשתו, היא התגרש ה-מבעלה — אחרי שלמעשה כבר הפסיקה לחיות עימו מומן — וניסים יקימו בית חדש. כך חשבה. לכן, כשנועד לה שהיא נימצאת בהריון, באחד השבועות הראשונים, היא לא הירחרה טעמיים, אלא בישרה לאריס את החדשה בשמחה. ואז, למרבית פליאתה, קרה ההיפך ממה שציפתה.